

приятеля свога народа, свакогъ съ пьима об-
ште отечество имаюћегъ славянскогъ спи-
сателя као издаицу отечества, и сваку Славян-
ску књигу као убитакъ свое народне книжев-
ности сматраю. Зато неможемо иначе него
хвалити Славянско либерално сношение пра-
ма дугима, у ньиовимъ земљама живећимъ на-
родима. У Петрограду имаю Немци ньиове
немачке цркве, школе, театре, цеове, и шта
више, ньиове законе и власти; у Варшави
и Краковой уживаю они слободу као и кодъ
куће: ни једанъ Русъ или Полякъ ние имъ
забранио книжевну Узаймност съ другима
племенма у Немачкој имати; у Прагу има јед-
но заведеније за катедру мађарскогъ језика,
ниједномъ Чеху ние наумъ пало, да такову у-
ничтожи, или је кодъ народа и правительства
у подозрение доведе. Ту се већъ показује
духъ човечности. У противномъ случају ма-
ло је ньи, кои су као Шлецеръ, Хердеръ,
Гримъ, Гете, Терезе Јакобъ себи труда дали,
Славяне и ньиовъ језикъ найпре познати и на-
учити, и текъ онда о обоима судити. Ми
јоштъ напредъ припознати морамо, да за та-
кова списания слабо маримо, јеръ Славяни
одъ неко доба на хвалу и руженѣ страни на-
рода, особито Немаца, ни мало негледе. Ро-
текъ у својој Всемирној Историји назива рус-
ки језикъ робскимъ језикомъ, а сигурно
ни три речи руски знао. Фалмераеръ у
својој Историји Морее стр. 203. назива Славя-